

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΒΟΛΗ

Αισθάνομαι σαν έμβρυο.

Μέσα στο σκοτάδι της φυλακής φτάνουν μερικές φορές σε εμένα ήχοι από την εξωτερική ζωή. Χαρές και λύπες έρχονται στα αυτιά μου μέσω περιγραφών. Δε βιώνω τα γεγονότα που τις προκαλούν. Απλά, νιώθω τις συνέπειες.

Προσπαθώ να θυμηθώ πώς είναι να ζεις
πώς ήταν...

Σαν ένα έμβρυο που έχει προϋπάρξει σε προηγούμενη ζωή.

Μετενσαρκωμένο πλέον, προσπαθεί να υποψιαστεί το πώς περίπου θα 'ναι μετά τη γέννα... την απελευθέρωση... την αποφυλάκιση...

Στην αρχή του εγκλεισμού μου –όπως το έμβρυο στα πρώτα στάδια της σύλληψής του- βρέθηκα στο μηδέν...

Άρχισα λίγο – λίγο την αναδόμηση... από το πρώτο κύτταρο.

Μέσα από δυσκολίες άρχισα να ανασυντάσσω το σώμα και το πνεύμα μου.

Προκαλούσα εμετούς και ζαλάδες στη μανούλα.

Αποστροφή, προβλήματα και ερωτήματα στην κοινωνία...

Γιατί; Πώς; Πότε;

Το έμβρυο τώρα μεγάλωσε...

Το εφετείο πλησιάζει και η ανυπομονησία να ζήσω είναι απεριόριστη.

Θέλω επιτέλους να βγω από αυτήν την κοιλιά και να αγκαλιάσω τα σώματα που 'χουν τα στόματα που βγάζουν τις θερμές φωνές, οι οποίες με στηρίζουν αυτά τα 4 χρόνια που κρατούμαι.

Να τα στηρίξω κι εγώ.

Να τους προσφέρω κι εγώ.

Όχι με άλλα λόγια, αλλά με πράξεις.

Επιτέλους... Όχι άλλα λόγια.

Όχι άλλα λόγια.

Με βαρέθηκα κι εγώ ο ίδιος...

Η κάθε μου φράση αρχίζει με το «όταν», συνδυασμένο με το υποθετικό «εάν» και συνοδευόμενο πάντα από το, εκνευριστικό πλέον, «θα...».

Σαν ένας πολιτικός, έχω αναλωθεί σε εξαγγελίες και προγραμματικές δηλώσεις... όνειρα... υποσχέσεις...

για μια ζωή που θα έρθει ... όταν έρθει... εάν έρθει...

Κουράστηκα.

Βαρέθηκα.

Με βαρέθηκα...

Μα είπα να περιμένω.

Έχω δώσει στον εαυτό μου μία παράταση αναμονής μέχρι το εφετείο.

Εκεί θα ξαναγεννηθώ – εάν ξαναγεννηθώ.

Όταν θα ξαναγεννηθώ, θα είναι ωραία!

Θέλω να προσφέρω. Θέλω να χαρώ και να λυπηθώ, βιώνοντας ο ίδιος τα γεγονότα.

Θέλω να ζήσω.

Η γέννα (το εφετείο) έχει προγραμματιστεί από τον γυναικολόγο για τον Δεκέμβριο.

Μακάρι να πάνε όλα καλά.

Να μπορέσω να βγω.

Αλλιώς... εάν κριθεί ότι δεν πρέπει... ότι δεν είμαι έτοιμος να βγω... τότε θα χρειαστεί να περιμένω άλλα 13 χρόνια...

Σα μια αποτυχημένη απόπειρα εκταφής, κατά την οποία διαπιστώνεται ότι δεν έχει ολοκληρωθεί η σήψη του άψυχου σώματος και ο νεκροθάφτης καλείται να το ξαναθάψει...

Ίσως χρειαστεί να ξαναμπώ λοιπόν στον ομαδικό τάφο των ζωντανών – νεκρών για άλλα 12 χρόνια...
...Γιατί;

Είναι βέβαιο ότι μετά από τόσο καιρό (τέσσερις Ολυμπιάδες) δεν θα καταφέρω να επανενταχθώ...

Ας το πει η κοινωνία σε αυτή την περίπτωση ξεκάθαρα...

με την ίδια σκληρή γλώσσα που το λέει η φύση, όταν -μέσω της φυσικής επιλογής- θεωρεί αναγκαίο να αποβάλει κάποιους προβληματικούς οργανισμούς, σκοτώνοντάς τους.

Κάτι τέτοιο βέβαια δεν θα με χαροποιούσε, μα θα ήταν τουλάχιστον ειλικρινές.

Τι σωφρονισμός και πράσινα άλογα;

Κι αν ακόμη αποδεχτούμε ότι, μετά από τόσο καιρό εγκλεισμού, θα βγω σωφρονισμένος,

τι να το κάνω όταν δεν θα μου 'χει μείνει χρόνος,

όταν δεν θα μου 'χει μείνει ψυχή για να ζήσω;

Εάν η γέννα δεν έρθει στην ώρα της, τότε το έμβρυο αρχίζει να σαπίζει.

Οι εξοντωτικές ποινές ουσιαστικά -ας μην κρυβόμαστε- ισοδυναμούν με κοινωνική αποβολή.

Δικαίωμά της της κοινωνίας να θέτει νόμους και συνέπειες πράξεων, όπως αυτή κρίνει σωστό.

Να μην ισχυρίζεται όμως ότι αυτό το κάνει με σωφρονιστική διάθεση...

Με διάθεση παραδειγματικής τιμωρίας, ίσως...

ώστε να βλέπουν τα άλλα μέλη τις συνέπειες της κακής πράξης και να μην την κάνουν -όχι από σεβασμό στην αξία του καλού, μα από φόβο.

Μα για το μέλος που έκανε το λάθος, αυτή η μάνα δεν δείχνει την παραμικρή στοργή.

Προτιμάει να μην το γεννήσει. Απλώς, επειδή η ηθική της δεν της επιτρέπει να το σκοτώσει, το βάζει στο ψυγείο, μέχρι να συντελεστεί η αργή σωματική και πνευματική του σήψη. Είναι ένας πλάγιος, περισσότερο επίπονος και μη ειλικρινής τρόπος διαχρονικής απόρριψης.

Ας μην κρυβόμαστε:

Πώς περιμένουμε να επανενταχθεί κανείς, όταν δεν θα μπορεί να εργαστεί;

Πώς να σταθεί στα πόδια του;

Η ηλικία του, προχωρημένη... Το ποινικό του μητρώο, βεβαρημένο...

Οι πρώην συνάδελφοί του θα έχουν εξελιχθεί, όσο αυτός θα είναι έγκλειστος. Θα έχουν προχωρήσει τόσο τεχνικά όσο και κοινωνικά, δημιουργώντας νέες εργασιακές σχέσεις, νέες ευκαιρίες.

Αυτός μάλλον θα έχει αποκοπεί, χάνοντας τις τεχνικές του δυνατότητες και τις γνωριμίες του. Μα, ακόμα και στην καλύτερη περίπτωση, αυτός θα έχει μείνει στάσιμος.

Πώς λοιπόν να τους συναγωνιστεί στην αναζήτηση εργασίας;

(Ειδικά μάλιστα με τα δεδομένα της, πολύ δύσκολης, σημερινής –πόσο μάλλον της αυριανής- εποχής).

Ας μην κρυβόμαστε:

Πώς περιμένουμε να ξαναενωθεί και να ξανααγκαλιάσει τα φιλικά του πρόσωπα (εάν του έχει απομείνει κανένα, αντέχοντας στη φθορά του χρόνου) με υγεία;

Ο άνθρωπος αυτός θα είναι άρρωστος.

Τι να πει στα παιδιά του όταν θα βγει;

«Γεια σας... Είμαι αυτή η γραφική φωνή που σας φώναζε εναγωνίως “Σας αγαπώ! Είστε η ζωή μου!” μέσα από το σύρμα του τηλεφώνου...

Είμαι ο μπαμπάς σας...

Ελάτε να σας αγκαλιάσω και να σας προσφέρω...».

Κι εκείνα θα τον κοιτάζουν με απορία...

Θα είναι πια ενήλικα και θα έχουν τραβήξει πια τον δικό τους, ανεξάρτητο δρόμο...

Κι ούτε πιστεύω ότι κανένας νομοθέτης ή δικαστής νομίζει ότι κάποιος που αγγίζει τη σύντροφό του για πρώτη φορά μετά από δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια εγκλεισμού, είναι δυνατόν να μπορέσει να τη στηρίξει.

Όλα αυτά τα καταπιεσμένα δάκρυα τόσων ετών, που δε βρήκαν χώρο να κυλήσουν, θα κάνουν πολύ δύσκολη την ανθρώπινη - αμφίδρομη σχέση. Όσο κι αν το επιθυμεί, όσο κι αν έχει καταφέρει να αντέξει και να επιβιώσει γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο άνθρωπος αυτός θα έχει ξεχάσει τον τρόπο.

Θα έχει ξεχάσει να δίνει και να παίρνει...

να προσφέρει και να δέχεται.

Θα έχει ξεχάσει να ζει με άλλους...

να ζει με αγάπη.

Σε εμένα λοιπόν -εάν δεν πάει «καλά» το εφετείο-,

(και σε όλους εκείνους που δεν έχουν πάει «καλά» τα εφετεία και αντιμετωπίζουν εξοντωτικές ποινές εγκλεισμού),

Κοινωνία, μην υποκρίνεσαι. Πέτα το προσωπίο σου.

Μάνα, μην κρύβεσαι.

Δεύτερη φορά εσύ δεν θέλεις να με γεννήσεις.

Πονάει, μα άσε με τουλάχιστον να βλέπω την αλήθεια...

ότι είμαι «και ζωντανός ακόμα, μέσα στον τάφο»...

ότι είμαι κι άλλος ένας «ζωντανός-νεκρός», ο οποίος, κι αν ακόμη κάποτε καταφέρει να περπατάει ελεύθερος,

θα περπατάει μόνος.